

Vánoce mezi knihami

Vánoce mezi knihami

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Rachel Burton

Vánoce mezi knihami – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Vánoce
mezi
knihami

PRAHA 2023

Přeložila: **DANA ŠIMONOVÁ**

Rachel Burton: Vánoce mezi knihami

Vydání první

Copyright © Rachel Burton, 2021

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., 5. května 1746/22, Praha 4,
v roce 2023 jako svou 2623. publikaci

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Přeloženo z anglického originálu A Bookshop Christmas

vydaného v roce 2021

Český překlad © 2023 Dana Šimonová

Odpovědná redaktorka Stanislava Moravcová

Korektorka Daniela Čermáková

Cover design © The Brewster Project

Přebal a vazba Ricardo a Baronet

Sazba a grafická úprava Ricardo

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané

Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou
spotřebitelskou cenu.

ISBN tištěné verze 978-80-269-2144-8

ISBN e-knihy 978-80-269-2145-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2146-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2233-9 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

BARONET

Praha 2023

Rachel Burton

Vánoce
mezi
knihami

Mému manželovi

„Vstoupili jsme ve vzájemně výhodnou
smlouvu...”

Jane Austenová, Northangerské opatství

Prolog

Květen 2016

Když manžel umřel, právě sledovala, jak do bílého plastového kelímku teče slabá a téměř nepoživatelná káva. Nebyla s ním, protože čekala u kávového automatu. Vlastně tu kávu ani nechtěla, toužila jen vymanit se na okamžik z matně osvětleného pokoje, z pachu dezinfekce a tichého pípání přístrojů. Toužila po trošce času pro sebe a kvůli tomu propásla jeho poslední okamžiky.

To si nikdy neodpustí.

Když ji zdravotní sestra potkala před pokojem a řekla jí to, upustila kelímek a uslyšela přiškrcený zvuk, který musel vyjít z jejích úst. Protlačila se kolem sestřičky do pokoje, lehla si na postel vedle něj, vzala jeho stále ještě teplou ruku do své a předstírala, že nikdy neodešla a že ono lehké sklouznutí na druhou stranu má teprve nastat.

Nevěděla, jak dlouho ležela vedle něj. Nevěděla, kolik času uplynulo, než vešla do pokoje sestřička a promluvila k ní tichým šepotem. Mohlo se jednat o hodiny stejně jako o minuty. Pomalu vstala a řídila se podle instrukcí zdravotní sestry, aby šla domů a trochu se prospala.

„Papírování můžeme nechat na zítřek,“ sdělila jí sestřička. „Máte nějaké místo, kam můžete dnes jít, nebo někoho, kdo s vámi bude přes noc?“

Ne zcela podle pravdy přikývla. Nechtěla jít nikam jinam než domů. A nechtěla být jinde než sama v posteli, kterou tolik let sdílela s manželem.

A nechtěla myslet na to, jak bude schopná žít bez něj.

1. kapitola

Listopad 2019

Právě jsem všela do výlohy poslední papírový řetěz, když zazvonil telefon. Kdyby šlo o mobil, nechala bych hovor spadnout do hlasové schránky, ale jednalo se o pevnou linku v obchodě, takže jsem pustila řetěz a šla k pultu hovor přijmout.

„Taylorovo knihkupectví, tady Megan.“

„Ach, paní Taylorová, tady je Philomena Bloomová,“ rezonoval v telefonu uhlazený ženský hlas, až jsem si odtáhla sluchátko kousek od ucha.

„Kdo?“

„Philomena Bloomová,“ opakovala netrpělivě žena, jako bych měla vědět, o koho se jedná. „Agentka Xandera Stonea,“ pokračovala. Málem jsem slyšela, jak protáčí panenky.

„Samozřejmě,“ odvětila jsem. „Omlouvám se – soustředila jsem se na něco jiného.“ Takové jméno bych si mohla zapamatovat.

Normální člověk by se mě zeptal, jestli může zavolat v příhodnější dobu, ale Philomena Bloomová trvala na svém. „Ověřuju detaily týkající se křtu knihy pana Stonea, který se koná příští týden,“ pravila.

„Samozřejmě,“ přisvědčila jsem, ale vnitřně jsem se celá zkroutila, zatímco jsem se shýbala pod pult, abych našla diář akcí našeho obchodu. Opravdu už bych potřebovala, abych si všechno lépe zorganizovala a pořídila si kalendář akcí na webu spolu s objednávkami a zásobami. Missy mě s tím otravuje už celé měsíce, ale mě na papírovém diáři cosi uklidňuje, a proto se ho zdráhám zbavit.

„V pátek devětadvacátého,“ pokračovala Philomena. „V sedm až v sedm třicet.“

„Sa...“ Podařilo se mi zarazit se dřív, než jsem potřetí řekla „samozřejmě“. „Ano, všechno je připraveno,“ prohlásila jsem místo toho, ačkoli jsem si tím vůbec nebyla jistá.

Byla jsem zvyklá organizovat v knihkupectví křty knih, autorská čtení a všechny podobné události – jak jinak bychom udrželi obchod v provozu –, ale uvedení nové knihy Xandera Stonea na trh byla nejprestižnější akce, jakou jsme kdy hostili. Uvažovala jsem, jestli jsem si neukousla příliš velké sousto. Muž, který vlastním nákladem vydal knihu o strašidlech severního Yorkshiru, je jedna věc, ale Xander Stone?

„Protože pan Stone je velice mimořádný.“

Zatímco jsem v duchu bloudila kdovíkde, Philomena křičela do telefonu, takže jsem byla nucena se na ni soustředit. „Bude chtít sám vidět, kde se to bude odehrávat, vybrat si menu a tak dále.“

„Menu? Myslela jsem, že budeme nabízet pouze šampaňské a jednohubky nebo něco podobného.“

„Samozřejmě že jednohubky,“ pronesla Philomena pomalu, jako by mluvila s nepozorným dítětem.

„Dobře, pan Stone je v Taylorově knihkupectví vítán kdykoli,“ přinutila jsem se usmát, přestože to Philomena nemohla vidět. „Jenom ho požádejte, aby přijel

dřív, a můžeme probrat všechny jeho požadavky. Nebo když si bude chtít promluvit, může mi zavolat.“ V létě otevřeli na rohu vedle knihkupectví novou čajovnu – manželský pár z pobřeží se tam specializoval na vybrané čaje a neobvyklé zákusky a koláče. Požádala bych je, aby nám dodali nějaké občerstvení na křest knihy Xandera Stonea, a doufala bych, že to bude vyhovovat jeho „velice mimořádným“ požadavkům.

„Myslím, že je vlastně právě teď v Yorku,“ sdělila mi Philomena. Slyšela jsem cvakání kláves jejího počítače – ona zjevně měla diář v digitální podobě. „Ano, tady to je. Z Londýna měl odjet včera.“

„Opravdu? Ale křest té knihy je až příští týden.“

„Jak jsem řekla, je velice puntičkářský a pověřivý.“

„Pověřivý?“ zeptala jsem se udiveně. Možná by přece jen zapadl mezi různé experty na duchy a ufo-logu, kteří uváděli své nové knihy na trh v Taylorově knihkupectví.

„Ano, vždycky raději odjede z Londýna, než začnou vycházet kritiky jeho nových knih, a *Guardian*, *Timesy* a *Telegraph* je vydají v tomto týdnu.“

„Aha.“ To vyvolávalo všemožné otázky, které jsem ovšem neměla právo klást.

„Takže všechno je připravené?“ znovu se ujišťovala Philomena.

„Všechno je připravené,“ odvětila jsem a konečně se mi podařilo otevřít svůj diář na správné stránce a zjistit, že tam mám alespoň správně zapsané datum. Kromě objednávky šampaňského a zákusků jsem opravdu nevěděla, co bych ještě mohla až do onoho dne jiného dělat. „Ale pan Stone může zaskočit kdykoli, aby mi řekl, co by mohl potřebovat.“

„Výtečně, uvidíme se tedy od zítřka za týden,“ zakončila Philomena hovor a zavěsila. Takže ona přijí-

de také. Uvažovala jsem, jestli s sebou Xander Stone přiveze ještě další lidi ze svého okolí.

Připadalo mi to jako dobrý nápad, když Philomena Bloomová z literární agentury Bloomová a Cuthbert poprvé zavolala. Žádný Cuthbert zřejmě neexistoval, pouze sama Philomena. „Lidé si myslí, že tu agenturu řídí muž,“ přiznala mi Philomena při našem prvním hovoru v srpnu. „Nutí je to, aby se mnou jednali seriózněji.“ Nezávazně jsem souhlasila, protože jsem si nebyla jistá, co si mám o paní Bloomové a neexistujícím panu Cuthbertovi myslet. Byla jsem prostě vzrušená představou prvního autora bestsellerů ze *Sunday Times*, který bude křtít svou novou knihu v Taylorově knihkupectví. V létě mi to připadalo jako přesně ten druh publicity, jakou knihkupectví potřebuje, ale koncem listopadu, kdy do oné události zbývalo osm dní, se mi to zdálo trochu moc velikášské. Ví vůbec Xander Stone, že jsme obyčejný provinční obchod? Uvědomuje si, že se nemůžeme rovnat například takovému knihkupectví Waterstones na Piccadilly? Byl současným zázračným dítětem postmoderní beletrie a jeho druhý román *Mezidobí* se právě dostal do užšího výběru na Bookerovu cenu. Určitě si přál, aby jeho třetí kniha byla pokřtěna v Taylorově knihkupectví? Měla jsem podezření, že my ho potřebujeme mnohem víc než on nás.

Šla jsem dodělat papírové řetězy, poslední ozdoby v obchodě. Vždycky jsem se cítila lépe, když bylo v knihkupectví všechno připravené na Vánoce.

Byl to Bellin nápad, abychom se na naše hlavní akce v knihkupectví pokusili získat známější autory.

„Musíš si začít budovat vztahy s nakladateli a agenty,“ pronesla v roli marketingové odbornice. „Pomůžte to při budování profilu celého knihkupectví.“

„Nevěděla bych, kde začít,“ odpověděla jsem, třebaže to nebyla tak úplně pravda. Věděla jsem to, jenom jsem se necítila připravená znovu pro sebe otevřít tuto část života.

„Můžu ti s tím pomoci, jestli chceš,“ odtušila Bella. Pracovala v marketingovém oddělení Muzea vikinského Jorviku a já jsem byla tak ráda, že nemusím obnovovat po telefonu styky se svým bývalým životem, že jsem jí to dovolila. Neočekávala jsem, že tyto hovory skončí tím, že se u nás objeví Xander Stone. Nebyla jsem si jistá, jestli naše knihkupectví tento úkol zvládne.

S Bellou jsem se seznámila, když přišla do Taylorova knihkupectví na vánoční nákupy. Byly to mé první Vánoce po návratu do Yorku, a místo abych se vrhla na přeměnu a modernizaci, které knihkupectví tak zoufale potřebovalo, většinou jsem se stahovala do sebe a lízala si rány v pokoji nad obchodem. Bydlela jsem opět s matkou v bytě, kde jsem strávila prvních osmnáct let života, než jsem se přestěhovala na druhou stranu města na kolej Yorské univerzity.

Když jsem poprvé potkala Bellu, neznala jsem v Yorku v podstatě nikoho, kdo nebyl spojený s knihkupectvím. Bella bydlela v bytě s Missy – jež docházela do obchodu tři dny v týdnu, vedla účetnictví a starala se o sklad a mzdy („Missy je zkráceně Artemis,“ vysvětlila mi, když jsem se s ní seznámila. „Táta byl profesorem na Yale.“) – a pozvala mě, abych si s nimi vyšla na pár vánočních drinků.

Nejdřív jsem váhala. Připadalo mi, že je ještě příliš brzy na to, abych se šla někam povесelit a znovu se usmívat. Ale matka na tom trvala.

„Už je to šest měsíců, drahá,“ prohlásila. „Nenavrhuju ti, abys na to přestala myslet, ale opravdu se

domnívám, že už je čas, aby sis trochu odpočinula od práce. A pokud ses přestěhovala do Yorku, abys tu začala nový život, potřebuješ nějaké přátele ve svém věku.“

Přinutila jsem se tedy jít a ignorovala pocity úzkosti a zlého tušení, kvůli nimž se mi svíral žaludek. Ujišťovala jsem se, že se omluvím a odejdu, co nejdřív to bude možné. Tu omluvu jsem však nevyužila, jelikož jsem zjistila, že se ve společnosti Belly a Missy opravdu bavím a cítím příjemné vzrušení, až jsem si uvědomila, že se chvílemi chovám jako za starých časů. O tři roky později jsem jim stále ještě byla vděčná, že mě pozvaly, abych šla ten večer s nimi, protože to byl počátek velkého přátelství. Máma měla pravdu – potřebovala jsem se seznámit s vrstevníky.

„Obchod vypadá fantasticky,“ ozvala se matka, když přišla dolů. Přerušila tím mé myšlenky a vylekala mě, až jsem nadskočila. „Já jsem ho nikdy nedovedla tak vyzdobit. Ty máš na takové věci skutečný talent. Poté, co ses odstěhovala z domova, obchod vždycky o Vánocích vypadal, jako by tu řádily nějaké děti utržené ze řetězu. Muselas to zdědit po otci.“

Bylo mi téměř osmnáct a byla jsem už skoro dospělá, když od nás otec odešel. Kromě schopnosti zdobit obchod o Vánocích – ačkoli já osobně si spíš pamatuju, že jeho výzdoba stála spíš na kvantitě než na kvalitě – byl Walter Taylor také básník, jehož tvorba byla pravidelně vydávána. Vyhrál několik cen a pomalu si začínal vydělávat na živobytí svým psaním. Odešel do Londýna a nás nechal v Yorku. Myslím, že čekal, až už ho nebudu potřebovat mít vedle sebe, jenže nepotřebujeme své rodiče stále?

„Chci v životě něco zažít,“ slyšela jsem ho říkat matce, než odešel, protože jsem stála za dveřmi obý-

vacího pokoje a špehovala je. „Potřebuju se dostat z tohoto města, z tohoto knihkupectví. Žiju tu celý život.“ Otcovi rodiče otevřeli na začátku šedesátých let v malé, dlážděné uličce Taylorovo knihkupectví a otec stejně jako já vyrostl v bytě nad obchodem. Matka ho nechala odejít za lepším životem beze slova protestu, jako by jí nezáleželo na tom, kam jde, ale když odešel, plakala každou noc tak dlouho, dokud neusnula.

Já jsem s otcem zůstala ve styku i po jeho odchodu, ačkoli jsem ho v těch hektických dnech, kdy jsem se chystala na závěrečné zkoušky na univerzitě a chodila s Joem, neviděla až do svatby, kdy jsem ho požádala, aby mě dovedl k oltáři. Až v té době jsem si uvědomila, jaký jsem na něj měla vztek, že odešel pryč bez nás, a jak jsem se cítila opuštěná. Trvalo dlouho, než jsem se přes tyto pocity přenesla natolik, abych se s ním znovu mohla stýkat. To způsobil hlavně Joe. Jakmile jsme se přestěhovali po svatbě do Londýna, trval na tom, abychom otce zvali na různé akce – jídlo a večírky, křty knih a vernisáže výstav. Joe a táta spolu dobře vycházeli a já jsem se smála jejich klábosení a neustálému veselému pošťuchování, až jsem si pomalu dovolila otcí naslouchat a začala jsem chápat, proč odešel. Koneckonců neudělala jsem i já totéž? Při první možné příležitosti jsem odešla z Yorku, nechala za sebou knihkupectví a hledala svou vlastní verzi lepšího života.

Ale jakmile už tu Joe nebyl, otec a já jsme se opět rozešli každý jiným směrem. On se odstěhoval do Francie, neboť využil příležitosti usadit se jako spisovatel v Paříži. A já jsem si vždycky našla výmluvu, proč ho nemůžu navštívit ani se s ním dlouho bavit po telefonu. Nyní už jsem netoužila po lepším životě a nechtěla jsem, aby se mě otec ptal proč.

Já jsem teď potřebovala právě ten obyčejný, poklidný život.

Rozhlédla jsem se po obchodě – což byl v té době celý můj svět – a potěšilo mě, jak svátečně vyhlíží, když jsem skončila s výzdobou.

„Vypadá to dobře, že?“ ozvala jsem se.

„Překonala ses,“ přisvědčila máti.

Pomyslela jsem na to, co řekne Xander Stone, až tu výzdobu uvidí.

„Už jsi pro dnešek skončila?“ zeptala jsem se. Máti neboli Martha Taylorová, jak ji znali její čtenáři, psala historické romantické seriály pro časopisy a proměnila půdní prostor nad bytem ve svou pracovnu.

„Udělala jsem všechno, co jsem pro dnešek potřebovala,“ odvětila.

„Nevadilo by ti, kdybys místo mě zavřela obchod? Potřebuju se trochu projít.“

SUPERMARKET BYL PLNÝ LIDÍ. Z reproduktorů se linula nakráplá vánoční hudba, a to ještě nebyl ani prosinec. Že už by lidé opravdu nakupovali na vánoční svátky? Protlačila jsem se hordami zákazníků k sekci s vínem a přála si, abych radši koupila nějaké levné víno v malém obchůdku s potravinami kousek od našeho knihkupectví. Ale potřebovala jsem dobré šampaňské pro náš dnešní knižní kroužek, protože jsem chtěla ostatním oznámit něco mimořádného.

Ten nápad s Konzervativním klubem romantické literatury jsem vymyslela s Bellou a Missy před dvěma lety u jednoho z příliš mnoha ginů s tonikem.

„Nemusíme všichni číst stejnou knihu každý týden nebo něco podobně nudného,“ prohlásila Bella a mávla neurčitě rukou do vzduchu. „Bude to prostě

skupina žen, které rády čtou romantické knihy a budou si o nich povídat. Budeme číst, co budeme chtít. Doporučíme to ostatním...”

„A budeme pít!“ přerušila ji Missy a zvedla svou sklenku k přípitku.

A tak vznikl náš knižní kroužek. Nejdřív jsme do něj patřily jen my tři spolu s matkou, ale poté jsme daly plakáty s upoutávkou na vývěsku knihkupectví a začalo se o něj zajímat víc lidí. Během prvního roku lidé přicházeli a odcházeli, ale nyní se vytvořila stálá skupina dam, které se setkávaly každý týden a povídaly si o romantické literatuře, o filmových adaptacích a dalších věcech, které s tím mohly souviset.

Nikdy jsme spolu ve všem nesouhlasily – neustále jsme vedly spory o tom, jestli se *Love story* a *Než jsem tě poznala* mohou počítat mezi romantické romány kvůli jejich smutnému konci.

„Dobrá, odepište si *Než jsem tě poznala*,“ oznámila jsem jim. „Ale *Love story* je romantická kniha a přes to nejede vlak.“

„Nemá cenu se s ní o tom přít,“ poznamenala máti. „Miluje tu knihu už od třinácti let – a teď už to nevzdá.“

Při té vzpomínce jsem se usmála a v mysli jsem si poznamenala, že bych si měla *Love story* zase brzy přečíst a možná se i podívat na film. Obecně se bral jako vánoční film („Samozřejmě že to není vánoční film,“ představovala jsem si v mysli, jak na mě Bella křičí. Ale Bella odmítala přijmout za vánoční film dokonce i *Smrtonosnou past*, takže co ta ví.), šel do kin v prosinci, děj se odehrává většinou v zimě a srdceryvné závěrečné scény jsou zasazené právě do předvánočního času.

Máti měla pravdu – milovala jsem jak knihu, tak i film už od puberty a v posledních letech jsem v tom příběhu nacházela zvláštní druh útěchy. Připadal mi jako přesná kopie mého současného života a díky němu jsem se necítila tolik osamělá. I jiní lidé, přestože nebyli skuteční, si prošli tím čím já.

Ze snění před oddělením se šampaňským jsem byla hrubě probuzena tím, že mě někdo znenadání silně udeřil zezadu do nohou.

„Co to, k čertu, je?“ zvolala jsem a otočila se.

Za mnou stál vysoký, tmavovlasý muž v drahém vlněném kabátě s vozíkem plným jídla, vína a něčeho, co vypadalo jako vánoční ozdoby. Podrážděně na mě shlížel přes svůj lehce orlí nos.

„To vy jste mi právě najel vozíkem do nohou?“ vyštěkla jsem na něj, jelikož mě rozčílilo, že mě vyrušil ze vzpomínek.

„Stojíte mi v cestě,“ opáčil.

„Je zvykem,“ odušila jsem ocelovým tónem, „říct alespoň ‚s dovolením‘.“

„To jsem řekl. Ale vy jste mě ignorovala.“

„Zřejmě jsem vás tedy neslyšela. Nejspíš jste měl mluvit hlasitěji. Je to tady poněkud hlučné.“

Chvilí neřekl nic. Hleděli jsme jeden na druhého, zatímco Noddy Holder přál všem veselé Vánoce z těch hrozných reproduktorů v supermarketu, ačkoli do Vánoc zbýval ještě víc než měsíc. Vypadal opravdu pohledně – ten muž s vozíkem, nikoli Noddy Holder – a já jsem se přistihla, že přemítám, jak by asi vypadal, kdyby se usmál.

„Pořád ještě mi stojíte v cestě,“ pronesl po chvíli bez sebemenšího náznaku úsměvu.

„A vy jste mi pořád ještě slyšitelně neřekl ‚s dovolením‘,“ odsekla jsem.

Pozorovala jsem, jak zvedl oči v sloup a na okamžik odvrátil zrak. Poté naklonil hlavu a pohlédl přímo na mě.

„S dovolením,“ pronesl pomalu a sarkasticky.

Zdráhavě jsem ustoupila stranou a uvolnila mu cestu.

„Jste největší hrubián, jakého jsem kdy potkala,“ zavolala jsem za ním, když odcházel. Neotočil se. Prostě jen zvedl jednu ruku, než zmizel v davu.

2. kapitola

Když jsem se vrátila do knihkupectví, donesla jsem nahoru lahve šampaňského, které jsem nakonec koupila, abych je dala vychladit do ledničky. Cítila jsem další vlnu rozpaků nad bizarním sporem, do kterého jsem se zapletla v supermarketu. Poté, co ten hrubián odešel, jsem si všimla, že všichni zákazníci v oddělení vína na mě zírají, takže jsem popadla jen tak náhodně nějaké lahve se šampaňským a co možná nejrychleji odtud vycouvala. Skutečně jsem nevěděla, co mě to napadlo. Obvykle nejsem člověk, který se hádá s neznámými muži, zvlášť ne s takovými jako on, ale na něm bylo něco...

„Jsi v pořádku?“ zeptala se máti, když jsem vešla do kuchyně. „Vypadáš našťavaně.“ Všimla jsem si starostlivé vrásky na jejím čele – když jsem se přistěhovala zpátky do Yorku, dívala se tak na mě často a já jsem nesnášela, že si o mě dělá takové starosti. Doufala jsem, že už jsem dostatečně dospělá, abych se o sebe uměla postarat sama, přestože jsem si nebyla jistá, jestli bych poslední tři roky zvládla bez ní.

„Jo, je mi fajn,“ odvětila jsem a snažila jsem se, aby to znělo vesele. „V supermarketu byla spousta li-

dí a nějaký chlap mi najel vozíkem zezadu do nohou a pokoušel se to svést na mě. Jsem si zcela jistá, že to udělal naschvál.“

„Ach, Vánoce,“ poznamenala máti s úšklebkem. „V tomhle období jsou lidé nevrlí.“

„A to ještě ani není prosinec,“ zasmála jsem se a nastrkala lahve do ledničky.

„Máš už na večer všechno připravené?“

„Jakmile se vychladí šampaňské, můžeme jít. Už sis vybrala knihu?“ Konzervativní romantičky se rozhodly, že každá má učinit své vánoční doporučení o něco dřív, abychom měly všechny čas přečíst si oblíbené knížky druhých a popovídat si (či pohádat se) o nich během prosince.

„Víš přece, co jsem vybrala,“ odušila máti. „A co ty? Je ti jasné, že nemůžeš znovu vyrukovat s *Love story*?“

„Jistě. A pro letošek mám něco úplně nového.“ Na okamžik jsem se zarazila. „Myslíš, že by se jim líbil nápad na vánoční večírek?“ zeptala jsem se.

„Určitě, drahoušku,“ přisvědčila, přešla ke mně a stiskla mi rameno. „Mně se to moc líbí a vím, že Trixie bude taky nadšená. A jakmile Trixie něco schválí, máš to nejtěžší za sebou.“

Trixie Hendricksová byla hlavou našeho kroužku – neurčitěho věku, ale něco přes sedmdesát. Stala se pátou stálou členkou naší skupiny krátce poté, co jsem vyvěsila v knihkupectví plakáty o knižním kroužku. Knihovnice v důchodu, jejíž společenský život by jí záviděla většina mých vrstevnic a jež se snažila překovat rekord v randění – zvlášť milovala nic netušící vdovce. Byla také velkou fanynkou Jane Austenové, měla téměř neuvěřitelné znalosti o autorce i o Anglii v období regentské vlády a milovala historické romá-

ny – i kdyby jen proto, aby hledala chyby v detailech. Poslední dva roky skutečně zapracovala na tom, aby si naše čtenářská skupina rozšířila své obzory, vzala nás na výlet do Chatsworthu, podle něhož byl vytvořen zámek Pemberly pana Darcyho, a na festival Jane Austenové do Bathu, kde jsme se všechny oblékly do kostýmů z doby regentství. Peníze na tyto „terénní výlety“, jak tomu říkala, šly z její vlastní kapsy.

„Manžel číslo dvě mě tu zanechal dobře zabezpečenou,“ říkala. Celkem měla tři manžely, ale všichni už byli dávnou historií.

Milovala jsem tyto vyjíždky za památkami na regentskou Anglii, ale ne všechny romantičky byly stejně nadšené.

„Proč se nemůžeme vydat na terénní výlet někam, kde bychom se setkaly se ztepilými hokejisty?“ ptala se Missy, jež byla fanynkou sportovních romancí.

Věděla jsem, že Trixie se bude líbit nápad na štedrovečerní setkání, ale nebyla jsem si jistá, jestli se to bude zdát dobré ostatním. Spoléhala jsem na máti a Trixie, že pobídnou k účasti také ostatní.

„PROSÍM, ŘEKNI MI, že sis znovu nevybrala *Love story*,“ prohlásila Missy a zvedla oči v sloup. Členky klubu přijely brzy, jak se těšily, že si popovídají o vánočních knihách a o mém nápadu s vánočním večírkem. Trvala jsem na tom, že probereme nejdřív knížky, protože jsem věděla, že by jinak nastal chaos, kdybychom nepostupovaly systematicky, a potom by už nikdo neměl návrhy na četbu během Vánoc.

„Ne,“ uvedla jsem. „Slíbila jsem máti, že vás nebudu nudit až k smrti tím, že bych potřetí v řadě uvedla stejnou knihu.“

„Fajn, protože to není ani vánoční, ani romantické počtení,“ prohlásila Missy a nalila si další sklenku šampaňského.

„Můj dnešní román je rozhodně vánočním čtením,“ ohradila jsem se a nevšímalá si jejího rýpnutí. „A je to úvod k celé sérii knih, takže mi to dává možnost, že si jich budu moct přečíst víc a diskutovat o tom s vámi, holky, až daleko do nového roku.“

„Tak ven s tím,“ ozvala se Bella. „Co to je?“

„Jmenuje se to *Vánoce dopadly perfektně špatně* a já si myslím, že jde o dokonalou vánoční romanci.“

„Odvážná slova,“ prohodila s úsměvem máti.

„Den před Štědrým dnem roku 1807 jede Andrew Blackshear – který je ohromně hezký, ale poněkud upjatý a korektní...“

„Samozřejmě,“ přerušila mě Bella a vypadala, že ji to zaujalo. Na rozdíl od Missy milovala historické romance.

„Jede suffolkským venkovem, protože byl vybrat dárek pro sestru, když potká na silnici ženu. Je zbytečné říkat, že to není naposled, co se setkají, a po sérii komplikovaných událostí s ní na Štědrý večer skončí v kočáře se zlomeným kolem...“

„A nemají kam jít?“ přerušuje mě Bella.

„Přesně,“ ušklíbla jsem se. „Takže musejí předstírat, že jsou manželé, aby mohli někde zůstat přes noc...“

„A je tam pouze jedna postel,“ znovu mi skočila do řeči Bella. „Prosím, řekni, že je tam jenom jedna postel.“

„Je tam jenom jedna postel,“ potvrdila jsem.

„To je moje oblíbená zápleтка,“ vyjekla Bella.

„To zní báječně,“ prohlásila Trixie. „Jak to, že jsem o ní ještě neslyšela?“

„Ted’ jsi na řadě ty, Dot,“ obrátila se k ní Bella.
„Co je letos tvůj oblíbený vánoční román?“

„Tentokrát nevyšla nová knížka od Ruby Bellové,“
podotkla Missy, „tak jsem zvědavá, s čím přijdeš.“

Dot Bridgesová přednášela angličtinu na univerzitě v Yorku. Když jsem tam studovala já, tak na ní ještě nepůsobila. Na rozdíl od Trixie nebyla Dot nikdy provdaná. Stala se členkou klubu asi před rokem. Byla poslední, kdo se k nám připojil – a platila za velkou fanynku Ruby Bellové. Vždycky už si předem objednávala v Taylorově knihkupectví její poslední román – jeden v létě a jeden v zimě. Paní Bellová navázala tam, kde skončila Jackie Collinsová. Psala žhavé romance umístěné do exotických krajů a při jejích sexuálních scénách se čtenáři červenali. Ale z nějakého důvodu Ruby Bellová letos v zimě novou knihu nevydala a nebylo možné zjistit, co se stalo, protože nikdo neví, kdo je Ruby Bellová – nemá žádné stránky na internetu, žádné údaje o autorovi na přebalu knihy. Je naprosto záhadná.

„Letos žádná nová Ruby Bellová,“ poznamenala Dot a vytáhla z kabelky ohmataný paperback. „Ale mám tohle.“ Zvedla román *Den, kdy jsem zahlédla lásku*. „Není to úplně vánoční knížka, ale je romantická.“

„Ach, ta se mi moc líbila!“ zvolala máti.

„Mně taky,“ přidala se Missy a poté se daly do diskuse o příběhu Laurie a muže z autobusu.

Máti si vybrala *Velice ochotnou dámu*, jak jsem si myslela – román z regentské Anglie o vánoční cestě do Skotska – a Bella zvolila knihu *Zimní naděje*, další historickou romanci – tentokrát z prvních let vlády královny Viktorie – kterou však máti neměla ráda.

„Nevím, jak může kdokoli odpustit Sebastienu St. Vincentovi jeho činy,“ protestovala.

„Je naprosto k sežrání, Martho,“ odvětila Bella. „O čem to mluvíš?“

„Někoho unesl!“ odtušila matka.

„Já s máti souhlasím,“ ozvala jsem se. „Prostě netuším, jak je možné odpustit únos.“

„Únos byl v předchozí knize,“ bránila Bella svého hrdinu, jenž se poprvé objevil v předchozí knize této série. „Změnila ho Eviina láska.“

Matka si odfrkla.

„Já nejsem moc nadšená příběhy o polepšených darebácích,“ opáčila jsem. „Někteří jsou v pořádku. Hádám, že to záleží na tom, co předtím dělali – jestli byli prostě jen hrubí a arogantní a měli k tomu důvod, potom jim to můžeme odpustit.“ Znovu jsem pomyslela na toho hrubiána v supermarketu s tmavýma očima a perfektními lícními kostmi. „Ale únos? Tomu nevěřím. Kromě toho se tam ani nemluví o Vánocích – i když se to odehrává v zimě.“

„O tom bychom mohly vést spor donekonečna,“ prohlásila Missy znuděně. „Kdo je další?“

Nikoho nepřekvapilo, že si Trixie vybrala zimní povídky Georgetty Heyerové *Závěj* a Missy hokejovou romanci s názvem *Možná tyto Vánoce*.

„Měla by sis ji přečíst, Megan,“ vybízela mě. „Ash a Emma jsou kouzelní a je tam jedna scéna na fyzioterapeutickém lehátku, z níž by i papír zahorel plamenem!“

„Když mě hokej nezajímá,“ namítla jsem.

„To ani nemusí. Je to prostě žhavá vánoční romance a mohla by tě k hokeji přilákat. Přece ho někdo na tomhle šedém, deštivém ostrově musí mít rád!“

Missy vyrostla v connecticutském městě Hartfordu („jako Lorelai Gilmorová,“ říkala, jako by Lorelai byla skutečná osoba). Byla dcerou dvou absolventů Yale, kteří doufali, že dcera půjde v jejich stopách. Zklamala je tím, že nasedla na letadlo do Londýna, když jí bylo devatenáct. Ted' už žila v Anglii deset let a moc lidí nevědělo, co ji sem přivedlo a proč se nikdy nevrátila domů.

Ale mně to pověřila jednou večer krátce poté, co jsme se seznámily. Nedlouho předtím jsem jí řekla o Joeovi. Proto věděla, že pochopím, jak by bylo obtížné vrátit se zpět po tom všem, co se jí stalo. Já jsem také stále uvažovala, jestli bych byla schopná se vrátit do Londýna – a jestli bych to vůbec ještě někdy chtěla.

„Takže když jsme si ted' všechny doporučily své vánoční knihy, mohla bys už promluvit o tom večírku?“ zeptala se Bella a dolila všem skleničky šampaňským. „Tváříš se velice tajemně.“

„Dobře,“ přisvědčila jsem a pozvedla sklenku. „Myslela jsem, že bychom mohly tento rok udělat něco jiného než se napít a pojíst cukroví jako o posledních trojích Vánocích.“ Byl to můj nápad, abychom se každý rok sešly na závěr Štědrého dne na malé pochoštění – bylo to něco, co jsem zavedla, když jsem se vrátila do Yorku a pomalu přebírala od matky vedení knihkupectví. Ale nikdy to nebylo nic formálního. Jen pár skleniček s místními autory, pravidelnými zákazníky a dodavateli. „Myslela jsem, že tento rok bychom mohly mít Vánoce ve stylu regentské Anglie,“ oznámila jsem naší skupince.

„Mě to láká,“ ozvala se Trixie, nahnula se dopředu a usmála se svými rudě namalovanými rty. „Pokračuj.“

„Mohly bychom si zahrát nějaké tehdejší hry, ochutnat tehdejší jídlo a...“, na okamžik jsem zaváhala, jelikož jsem věděla, že další návrh by se nemusel setkat se souhlasem všech členek našeho spolku, „... obléct se do šatů z té doby. Koneckonců jsme si je pořídily do Bathu a pořád ještě je máme.“

Bella zasténala. „Líbí se mi to až na tu část s kostýmy“, protestovala. „Víš, že tyhle věci nesnáším.“ Bella si kvůli práci v Muzeu vikinského Jorviku občas musela obléct dobový kostým. Nebyla nadšená ani z výletu do Bathu, ale jela na něj. Proto jsem si byla jistá, že to zvládne znovu.

„Kostýmy nebudou povinné“, nadhodila matka. „Nemůžeme přece očekávat, že si je všichni stihnou připravit, když na to mají jen měsíc.“

„Myslím, že by bylo hezké, kdybychom byly všechny v kostýmech, Bello“, poznamenala Dot. „Zvlášť když všechny už ty šaty máme. Nech se vést příkladem.“

„Ale jsme tu samé ženy“, vložila se do toho Missy. „Bylo by lepší, kdybychom měly také nějaké muže v přiléhavých kalhotách pod kolena, ne?“ A zvedla lascivně jedno dokonalé obočí.

„No, mohla bych začít tím, že bych požádala Colina, aby se převlékl do kostýmu“, navrhla jsem a snažila se nesmát. Colin byl vysokoškolský student, který pracoval na částečný úvazek v knihkupectví, a přestože byl sympatický, nebyla jsem si jistá, jestli měla Missy na mysli zrovna jeho.

Missy nakrčila nos. „Hmmm, doufala jsem v někoho se svalnatějšími stehny“, povzdychla si. „Ale jinak jsem pro. Jenom mi řekni, co mám udělat. Nemůžu se dočkat, až si ty šaty zase vezmu na sebe.“ Missy vypadala v šatech z počátku 19. století zvlášť

dobře a celý její vzhled podtrhovaly silně potetované paže a brýle s umělými zelenými diamanty. Avšak Missy byla z lidí, kteří by vypadali úchvatně i v pytli.

„Myslím, že je to báječný nápad,“ prohlásila Trixie. „Ale bude to chtít hodně práce, aby se všechno připravilo správně, jenže my nemáme moc času.“

Všimla jsem si, že už si do bloku psala nějaký seznam. „To bude muset pryč,“ ukázala perem na vánoční stromek, který jsem ráno táhla přes celý York a většinu odpoledne trávila jeho zdobením. „I když je hezký.“

„Co? Proč?“ chtěla jsem vědět.

„Jelikož v době regentství se stromky do domů nenosily a nezdobily se. Místo toho se domy zdobily stále zelenými rostlinami – cesmínou, břechťanem a samozřejmě jmelím –, které se kladly na krbovou římsu, což určitě víte z četby historických románů.“

„Nemůžeme mít obojí?“ zeptala se máti.

„Mohly bychom ho odstranit až na Štědrý den před večírkem,“ navrhla Trixie.

„Budeme mít obojí,“ prohlásila jsem. To já jsem ho táhla přes celé město a teď je tady a zůstane tu až do Tří králů nebo než z něj začne opadávat jehličí – cokoli nastane jako první. „Vánoční stromek tu zůstane a na Štědrý večer přineseme ještě zelené větvičky. Mohly bychom dát každému, kdo přijde, větvíčku cesmíny nebo něco takového.“

„Dobrá,“ souhlasila Trixie a něco si poznamenala. „Když jsi zmínila hry...“

„Chyťte draka,“ přerušila ji Bella.

„Bello, nemyslím, že by hra, kde se zapalují rožinky, byla vhodná v obchodě, který je plný papíru,“ podotkla jsem.

Bella se zatvářila zkroušeně. „Ano, na to jsem nepomyslela. Ale stejně mi to připadá jako jedna z nejlepších her z doby regentství.“ Já jsem nikdy do pravidel hry „Chyťte draka“ nepronikla. Věděla jsem pouze, že se tam používá sušené ovoce a plameny. Našly se však o ní zmínky v několika vánočních romancích, které jsem četla.

„To je sice hra z období regentství,“ přisvědčila Trixie, „ale myslím, že bezpečnější bude, když se přikloníme ke kartám – je docela snadné naučit se hrát whist, cribbage a jednadvacet.“

„Mohla bys nás to naučit?“ navrhla máti. „A my bychom to mohli učit další lidi, kteří přijdou.“

„A musíme dávat pozor, aby lidé hráli pouze o zápalky nebo něco podobného,“ namítla jsem. „Žádné hraní o peníze, nebo mi zavřou obchod!“

„Ach, a mohl by z toho být maškarní bál,“ zvolala Bella. „Na to bych se oblékla.“

„My bychom se přece navzájem poznaly,“ opáčila Dot. „Na vánoční večírky sem chodí pořád stejní lidé, takže člověk nemusí být génius, aby přišel na to, kdo je kdo.“

„Kromě toho jsme tu převážně ženy,“ namítla znovu Missy. „Takže není velká šance na rychlý polibek za knižními regály s maskovaným cizincem.“

„Vždycky je tu Colin.“ Dot se zasmála.

Zvedla jsem ruce. „Žádné polibky tady v knihkupectví! Ale tanec by mohl být legrace. Znáš nějaké dobové tance, Trixie, které bys nás mohla naučit?“

„Myslím, že čtverylka by se dala snadno naučit...“

„Znovu připomínám,“ přerušila ji Missy, „že jsme tu samé ženy.“

„Tak potom budeme muset tancovat spolu, že,“ prohlásila jsem a cítila, že večer ve stylu regentské

Anglie nebude u členek klubu tak oblíbený, jak jsem doufala. „Třeba to není moc dobrý nápad. Můžeme se vrátit k normálu, jestli tomu dáváte přednost.“

„Neeeee,“ ozvaly se všechny jednohlasně.

„Je to výborný nápad,“ prohlásila Bella a stiskla mi paži. „Omlouvám se, že jsem žbrblala kvůli kostýmům.“

Usmála jsem se. „A co jídlo?“ zeptala jsem se. „Jaká jídla se servírovala na vánoční stůl v době regentství?“

„Předpokládám, že si nechcete dát pečenou husu a falešnou želví polévku?“ pronesla s úsměvem Trixie.

„Hm, to ne, myslela jsem spíš zákusky a jednohubky.“ Měli vůbec tehdy něco takového? Neměla jsem tušení. Opravdu jsem to pořádně nepromyslela tak, jak bych měla.

„Plesy v době regentství byly obvykle přerušeny kvůli večeři,“ vysvětlovala Trixie. „Ale my do toho můžeme vložit něco podobného jednadvacátému století – studené maso a nakládanou zeleninu, malé yorkshirské pudinky, šátečky se zapečeným masem, prostě něco takového.“

Po hovoru zabývajícím se jídlem tehdejší doby a znechucením z některých chodů jako dušený zajíc a bílá polévka všechny souhlasily, že náš kroužek rozpustíme a půjdeme domů, něco si o tom všem přečteme a příští týden přijdeme s novými nápady.

„Přinesu karty,“ sdělila nám Trixie. „A projdeme si několik her. Můžu přinést i nějakou hudbu, jestli chceš, Megan, a mohly bychom zkusit trochu tance.“

„To by bylo báječné,“ přisvědčila jsem a sledovala, jak si Trixie zapisuje další položky do dlouhého seznamu, který vytvořila. „Víte jistě, že vám nebude vadit tohle všechno dělat?“ zeptala jsem se.